

РЕШЕНИЕ

№ 2524

гр. София, 11.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 15.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **1076** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Ф. Ю. Х. Х., [дата на раждане], гражданин на Е., чрез адвокат В. Й., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу Отказ за издаване на дългосрочна виза тип „D“ от 11.03.2023 г., издаден от Завеждащ „Консулска служба“ в Посолство на Република България в К., Е..

В жалбата са наведени оплаквания за незаконосъобразност на издадения административен акт, които според жалбоподателя се изразяват в нарушение на административно-производствените правила, противоречие на издадения акт с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Наведени са доводи за извършено нарушение на чл. 8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека, а именно в нарушаване правото на зачитане на личния и семейния живот. Подробни съображения в тази връзка са изложени в депозираната жалба. В заключение от съда се иска да отмени оспорения отказ като незаконосъобразен, неправилен и немотивиран, като на административния орган бъдат дадени задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен не се явява, представлява се от адвокат В. Й., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена, като съдът отмени оспорения отказа за издаване на виза тип „D“. Не претендира разноски.

Ответникът – Завеждащ „Консулска служба“ в Посолство на Република България в К., Е., редовно уведомен, не изпраща представител. От страна на процесуалния му

представител по делото е депозирано становище на 15.03.2023 г. в 09:46 часа, с което от съда се иска да отхвърли като неоснователна и недоказана депозираната жалба и издадения отказ да се потвърди като правилен и законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От представената административна преписка по делото се установява, че на 07.09.2022 г., жалбоподателят е подал в Посолството на Република България в [населено място] за издаване на виза тип „D“ (за дългосрочно пребиваване). Попълнил е т. 23 от формуляра „цел на пътуване“, друго – „при съпругата си“. В т. 24 „допълнителна информация относно целта на престоя“ – „искам да живея заедно със съпругата си в България“. Посочил е, че приемащо лице е С. Д. А., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], ет. 1.

Към заявлението са приложени, както следва: копие на националния паспорт на Ф. Ю. Х. Х., застрахователна полица – медицинска застраховка, копие от личната карта на съпругата си С. Д. А.; декларация с нотариална заверка на подписа на С. Д. А., ЕГН: [ЕГН], с която същата е декларирала, че ще осигурява жилище и издръжка на съпруга си Ф. Ю. Х. Х., за времето, през което същият ще пребивава в Република България на адрес: [населено място], [улица], ет. 1; декларация с нотариална заверка на подписа на С. Д. А., ЕГН: [ЕГН], с която същата е декларирала, че гражданският брак, сключен на 17.03.2023 г. между нея и Ф. Ю. Х. Х. не е сключен единствено с цел заобикаляне нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България; копие от извлечение на банкова сметка на Ф. Ю. Х. Х.; копие на свидетелство на съдимост на Ф. Ю. Х. Х., издадено от Е. (л.19-28).

С писмо изх. № 5386р-5526/07.10.2022 г., изготвено от ВПД Началник на сектор „Миграция“, Областна дирекция на МВР – П. до Дирекция „Миграция“ при МВР във връзка със съгласуване на искане за издаване на виза по реда на чл. 15, ал. 1 вр. чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ № САИ22001023/11.09.2022 г. от Посолство на Република България в [населено място], Е., е изразено становище за разрешаване издаване на виза за дългосрочно пребиваване на Halim Fadi Yousry Hakim, гражданин на Е., [дата на раждане] В същото е посочено, че за чужденеца няма данни за наложени санкции, както и че няма данни за разрешен статут на продължително пребиваване /л.50-51/.

С писмо рег. № ПД-31-4818/13.10.2022 г., изготвено от Директор на Териториална дирекция „Национална сигурност“ – П., Държавна агенция за национална сигурност /ТДНС – П., ДАНС/ до Директор на Дирекция „К. отношения“ при Министерство на външните работи /М./ е изразено отрицателно становище. Посочено е, че във връзка с постъпилото за съгласуване в ТДНС – П. Заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване № САИ22001023/11.09.2022 г. от Посолство на Република България в [населено място] на египетския гражданин Ф. Ю. Х. Х. за издаване на виза по чл. 15, ал. 1 вр. чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ във връзка със сключен граждански брак с българска гражданка, са извършени проверки. В хода на тези проверки са установени редица несъответствия в декларираните от лицата данни, за които е прието, че кореспондират с основания за отказ по чл. 26, ал. 3 и ал. 4 от ЗЧРБ.

При проверката от специализирания орган е установено, че С. Д. А. работи в собствен магазин за хранителни стоки на [улица] /ромската махала в [населено място]/,

посредством регистрирана фирма „Самир“ ЕООД, като дружествените дялове са прехвърлени на същата от бившия и съпруг – М. Ш. Ал Х. след развода им. Установено е още, че С. Д. А. има пет деца от предишни бракове. Преди три години, С. Д. А. е посетила [населено място] ел Шейх, Е. с туристическа цел, като по време на посещението си се е запознала с Ф. Х.. За българската гражданка е констатирано, че не владее чужди езици, а египетският гражданин говори само и единствено арабски език. Според твърденията на С. Д. А., тя и съпруга и - Ф. Ю. Х. Х. осъществяват комуникация чрез интернет платформи, като „Facebook“, „Whatsapp“ и „Viber“, като по време на разговорите използват „Google Translate“. Установено е, че египетският гражданин работи във фабрика за преработка на алкохол за медицински нужди. Същият не разполага със стабилни финансови средства, няма собствено жилище, живее на квартира. Отделно е констатирано, че кандидатът е получил отказ по предходни заявления за визи № САІ21000199, САІ21000452 и САІ22000366. В тази връзка и при установените факти, специализираният държавен орган е приел, че е налице обосновано предположение, че сключеният брак със С. Д. А. е фиктивен, с цел единствено да бъде използван като правно основание за формално изпълнение на изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ, с цел получаване на виза и последващо право на пребиваване в Република България.

В заключение е формиран извод, че относно постъпилото заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на Ф. Ю. Х. Х. с № САІ22001023/11.09.2022 г. са налице данни, представляващи основание за отказ по чл. 26, ал. 3 и ал. 4 от ЗЧРБ – данни, че бракът е сключен единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване /л.44-48/.

Видно от стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране, или отмяна на виза приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, с адресат оспорващият Ф. Ю. Х. Х. от Посолство на Република България в К., Е., подписано от завеждащ „Консулска служба“ – И. С., заявителят е уведомен на 11.01.2023 г., че издаването на виза е отказано. Отразените в акта основания са чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ – „апликантът не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит“, като в допълнителни забележки е посочено, че „съпрузите не живеят в едно домакинство, не говорят на език, разбираем и от двамата. Обстоятелства, даващи основание да се направи обоснован извод, че бракът е сключен единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България и получаването на пребиваване“.

В хода на съдебното производство към доказателствения материал по делото бяха присъединени, както следва:

1. Писмо от МВР – Дирекция „Миграция“ с рег. № 536400-10455/27.02.2023 г., с приложения към същото писмени доказателства /л.50-52/;
2. Писмо от Главна дирекция „Гранична полиция“ при МВР с рег. № 328200-3970/27.02.2023 г. относно преминавания на С. Д. А. през ГКПП на Република България за периода от 01.01.2022 г. до 20.02.2023 г. /л.53-55/
2. Писмо с рег. № М-4735/23.02.2023 г. на ДАНС /л.44-49/.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни

изводи:

Оспореният административен акт е връчен на жалбоподателя, лично на 11.01.2023 г. Жалбата е депозирана до съда на 25.01.2023 г. (л.4), съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването, от надлежна страна, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В съдебното производство и съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 вр. с чл. 146 от АПК, Съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен административен орган, при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е същият с целта на закона.

Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид „Д“ е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка по делото от страна на административния орган са представени: Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на Министъра на външните работи на Република България и Заповед № 42/01.10.2021 г., издадена от Посланик на Посолство на Република България – К. (л.29-31).

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Настоящият съдебен състав не установява допуснати в хода на административното производство нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК.

Актът съответства на материалния закон и неговата цел, по следните съображения:

В разпоредбите на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал две от тях. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него.

Предвид, че жалбоподателят е посочил в заявлението си за издаване на виза цел на пътуване „друго – при съпругата си“ и „допълнителна информация относно целта на престоя: искам да живея заедно със съпругата си в България“, наличието на удостоверение за сключен граждански брак и декларации на неговата съпруга сочи, че Ф. Ю. Х. Х. да пребивава в Република България със своята съпруга.

При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните органи притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл. 32, §1 от Визовия кодекс /Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността/, както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на преценка на посочените органи следва от чл. 21, §1 и на чл. 32, §1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да „преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция“, и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице „основателни съмнения“ относно определени обстоятелства. Съществува принцип на международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани. Макар държавите-членки да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с „основната конституционна харта“ на Съюза, това не е така по отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още повече когато липсва позоваване на каквато и да било тясна семейна връзка с гражданин на Съюза. СЕС е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите-страни по Конвенцията за прилагане на Ш. споразумение в случай на неспазване от страна на кандидата на условията за влизане, е „израз на принципа на сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Шенген и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Ш. пространство“.

Доколкото жалбата се възприема за допустима по силата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, съдът дължи произнасяне и по съдържашото се в нея оплакване за нарушение на правото на личен и семеен живот на Ф. Ю. Х. Х.. Съгласно чл. 8 от ЕКПЧОС и чл. 3 от Протокол № 4 към нея всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. В Решение по дело *Carpenter*, Съдът признава основното право на семеен живот като част от общите принципи на правото на ЕС. Той стига до този извод, позовавайки се на практиката на ЕСПЧ. В Решение по дело *Boultif*, ЕСПЧ приема, че „извеждането на лице от страната, в която живеят близки членове на неговото семейство, може да съставлява нарушение на правото на зачитане на семейния живот, гарантирано в чл. 8, §1 ЕКПЧОС.

Понятието „семейство“ съгласно ЕКПЧОС, се свежда най-вече до основната част от семейството, която в случая включва жалбоподателя и неговата съпруга. Установената практика на ЕСПЧ също е в смисъл, че отделянето на лице от членовете на неговото семейство е допустимо единствено когато се установи, че то е „необходимо в едно демократично общество, т.е. е обосновано от императивна

обществена потребност, и по-специално е пропорционално на преследваната легитимна цел“. Прилагането на чл. 8, § 2 от ЕКПЧОС, който въвежда дерогация на правото, гарантирано от чл. 8, §1 от ЕКПЧОС, води до извършването на проверка за пропорционалност, която отчита /по-специално/ обстоятелства като момента на установяване на семейството, добросъвестността на жалбоподателя, културните и социални различия на държавата, в която членовете на семейството ще бъдат отведени, и тяхната степен на интеграция в обществото на договарящата държава.

В разглеждания случай от събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е сключил граждански брак с С. Д. А., притежаваща българско гражданство, че проверката на органите на ТДНС – П., ДАНС е установила, че са налице факти и обстоятелства, обосноваващи извод за фиктивност на сключения граждански брак, а именно, че съпрузите не живеят в едно домакинство, не говорят на език, разбираем и от двамата, включително, че по отношение на жалбоподателя има няколко предходни отказа по заявления за издаване на визи № СА121000199, СА121000452 и СА122000366, както и че същият не разполага със стабилни финансови средства, не притежава собствено жилище и живее на квартира.

В хода на съдебното производство се приобщиха доказателства в тази насока, представени от Дирекция „Миграция“ при МВР, Главна дирекция „Гранична полиция“ при МВР и ДАНС. Видно е, че становището на Сектор „Миграция“ при ОДМВР – П. по подаденото заявление не е било отрицателно, но превес в случая има становището на ДАНС, и установените в хода на проверката от специализирания държавен орган факти и обстоятелства. От представената справка от Главна дирекция „Гранична полиция“ при МВР се установи, че през периода от 01.01.2022 г. до 20.02.2023 г., С. Д. А. е имала преминавания през ГКПП на Република България. Относно египетския гражданин и жалбоподател, за периода от 01.01.2022 г. до 20.02.2023 г. в АИС „Граничен контрол“ няма запис на данни на преминаване през ГКПП на Република България.

От събраните доказателства, респективно от процесуалното поведение на жалбоподателя, несъмнено се установява, че бракът е фиктивен и сключен единствено с цел заобикаляне на правните норми, уреждащи статута на чужденците в Република България, като по този начин се обосновава и извода за законосъобразност на обжалвания отказ за издаване на виза тип „Д“.

Като се отчетат посочените по горе обстоятелства, се установява наличието на обстоятелства за дерогация на правото по чл. 8, ал. 1 от Конвенцията. Не са установени по безспорен начин нито целта, нито условията на планирания престой – чл.10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Обосновава се извод на злоупотреба с права от страна на жалбоподателя предвид обстоятелството, че административният орган е представил убедителни доказателства за недобросъвестност от страна на Ф. Ю. Х. Х..

По изложените по-горе съображения, съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, при спазване на изискванията за форма и съдържание, без да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и при правилно приложение на материалния закон. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

От страна на ответника е отправено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, поради което такова следва да бъде присъдено. Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, вр.чл. 78, ал. 8 от ГПК, оспорваният следва да бъде осъден да заплати на ответника сторените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100.00 лева, определено по реда на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.24 от Наредба за заплащането на правната помощ, субсидиарно приложими на

основание чл. 144 от АПК и ТР № 3/13.05.2010 г. по т.д. № 5/2009 на ВАС.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ф. Ю. Х. Х., [дата на раждане] , гражданин на Е., чрез адвокат В. Й., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу Отказ за издаване на дългосрочна виза тип „D“ от 11.03.2023 г., издаден от Завеждащ „Консулска служба“ в Посолство на Република България в К., Е..

ОСЪЖДА Ф. Ю. Х. Х., [дата на раждане] , гражданин на Е., чрез адвокат В. Й., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица] да заплати на Посолство на Република България в К., Е. по делото разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: